

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 12 Δεκεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 3

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... πρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... * 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... πρ. γρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΓΓΛΑ, διήγημα Felice Venosta. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ,
μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΣΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας ἠπὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ

Ἐλθεν ἡδὴ τὸ Θ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἢ δι' εἰσπρακτῶν εἰσπραξίς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομᾶς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσιν τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», διότι, ἐν ἐναντία περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως, τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

Α Ἰ Δ Α

Διήγημα FELICE VENOSTA
[Συνέχεια]

Τὴν ἐσπέραν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Φαραῶ παρετέθη δεῖπνον. Ἡ αἴθουσα τοῦ συμποσίου ἦν πλουσιωτάτη. Ὑπερμεγέθη κάτοπτρα ἐκ χαλκοῦ χυτοῦ ἐπεξειργασμένου ἐτέθησαν περὶ τοὺς τοίχους καὶ ἐδιπλασίαζον τὰ ἀπειράριθμα τῶν λαμπτήρων φῶτα: ἐκ τριπόδων, τεθειμένων ἐτέρωθεν τῆς αἰθούθουσης, ἀνήρχετο ἡ εὐωδία τῶν ἀρωμάτων. Ἐπὶ τῆς τραπέζης: ἐν ἧ' ἐκάθητο οἱ προσ-

κεκλημένοι, ἦσαν τοποθετημένα χρυσὰ ποτήρια καὶ ἀργυρᾶ σκευῆ.

Ὁ Φαραῶ ἐκάθητο ἐπὶ κεφαλῆς τῆς τραπέζης, δεξιὰ μὲν ἔχων τὸν ἀρχιερέα, ἀριστερὰ δὲ τὴν Ἀμεριίδα, παρ' ἧ' ὁ Ραδαμές.

Τοῦ συμποσίου διαρκούντος, δὲν ἔπαυσαν οἱ ἦχοι τῶν πηκτιδῶν (arpe), αἱ ὀρχήσεις τῶν δούλων καὶ τὰ ἄσματα τῶν νεανίδων.

Αἱ αἰγυπτιακαὶ ὀρχήσεις ἰνδαλμάτιζον γενικῶς πᾶν ὅ,τι ἡ ἡδονικωτέρα φαντασία ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ. Αἱ χορεύουσαι νεανίδες ἔκρουον, σχεδὸν πάντοτε, τὰς χεῖρας ὑποκλίνουσαι, καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο διατηρεῖται ἔτι καὶ νῦν εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς ἀνατολικοὺς χοροὺς. Ἀποπερατωθέντος τοῦ συμποσίου ἀνθρωπὸς τις ἔφερεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης φέρετρον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε ζυλινὸν σχῆμα, παριστάνον πτώμα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δεικνύων εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν συνδαιτημόνων τὸ φέρετρον ἔλεγε:

«Ἐς τοῦτον ὄραν ἔπιεν τε καὶ τέρπεν» «εσσει!» γὰρ ἀποθνῶν τοιοῦτος». (Ἡρόδοτος, Βιβλ. 11. Ἀριθ. 78.)

Ὁ βασιλεὺς εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐγείρεται καὶ πρῶτος δίδει τὸ παραδειγμα, προπιῶν ὑπὲρ τῶν θεῶν καὶ τῆς νίκης τῶν αἰγυπτιακῶν ὄπλων.

— Καὶ θὰ νικήσωμεν! ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμές ἐμφυχωθεὶς ὑπὸ ἔρωτος πολεμικοῦ. Ὁ θεὸς Ἴσις μοι ἐνέπνευσε τὴν ἱεράν τῆς μάχης φλόγα. Μὴν δὲν θὰ παρέλθει, βασιλεῦ, καὶ οἱ αἰθίοπες θὰ νικηθῶσι.

— Ἀπροσδόκητον ἀμειβὴν σοὶ φυλάττω, Ραδαμές, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς σου.

— Εὐχαριστῶ, βασιλεῦ!

Ἡ Ἀμεριὶς πλησιάζασα τὸν Ραδαμές ἐψιθύρισε:

— Δὲν σοὶ λέγει ἡ καρδία σου, Ραδαμές, πῶς θὰ εἶνε ἡ ἀμειβή; Πολλοὶ τῶν προχίντων Αἰγυπτίων ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀμειβὴν

αὐτὴν, ἀλλ' ὁ πατήρ μου τὴν φυλάττει διὰ τὸν νικητὴν τῶν Αἰθίοπων, ἐγὼ δὲ ἀναπέμπω θερμὰς πρὸς τοὺς θεοὺς ἱκεσίας, ὅπως σὺ εἶσαι ὁ νικητὴς.

— Ἀμεριὶς, ἀπήντησεν ὁ νέος τεθρουβηθεὶς ἐκ τῶν σπινθηροβελούντων βλεμμάτων τῆς μάλλον, ἢ ἐκ τῶν λόγων τῆς νεανίδος, εὐαχρηστε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀμειβὴ αὕτη δὲν θὰ δυναθῆ νὰ μετατρέψῃ τὰ αἰσθήματα, τὰ ὅποια κλείω εἰς τὸ στήθος.

Καὶ μὲ ταχὺ βῆμα ἠκολούθει τὸν Φαραῶ ἐξερχόμενον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς αἰθούσης τοῦ συμποσίου.

— Ἀλλοίμονον ἂν εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνου καίει ἄλλη φλόξ ἢ γυνὴ ἐκείνη, ἡ ἀντερραστριά μου, θ' ἀποθάνῃ! ἀνέκραξε παράφωρος ἡ Ἀμεριὶς.

Γ

Ἦτο νύξ. Ἡ Ἀἰδᾶ κεκλεισμένη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ συμπόσιον, διήρχετο τὰς ὥρας τῆς σκεπτομένη τὸν ἔρωτά τῆς: ἠτένιζε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀστέρα, ὅστις διεκρίνετο παντὸς ἄλλου ἐν τῷ στερεώματι, καὶ ἔθλιβεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς τ' ἄνθη, ἅτινα τῇ ἐδώρησεν ὁ Ραδαμές. Ἦτο βεβυθισμένη εἰς τόσῳ βαθυτάτας σκέψεις, ὅστε δὲν ἠνόησε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Αἰγυπτίου.

Ὁ Ραδαμές ἔστη πρὸ τῆς ὑποθυρίδος: παρετήρησεν ἐπὶ μικρὸν τὴν νεανίδα μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, καὶ ἤκουσε πολλὰκις τὸ ὄνομα αὐτοῦ προφερόμενον ὑπὸ τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἥτις πανίσχυρος εἰσέδυσεν εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας του. Εἰς τὴν θέαν τῆς νεανίδος, ἥτις ἐνεπιστεύετο εἰς τοὺς παντοδύναμους θεοὺς τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας τῆς, ἠσθάνθη ὅτι ἀκαταμαχῆτως εἰλκυστο πρὸς αὐτὴν, καὶ δὲν ἠδύνηθη νὰ μὴ ἐκφωνήσῃ: — Πόσον εἶσαι ὠραία! Ὀμοιαζεῖς, Αἰδᾶ,

μέ την περιφλημένην θυγατέρα τοῦ Ὀσίριδος.

Ἡ Ἀϊδᾶ, εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἐγείρεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν Ραδαμές, ὅστις λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆ εἶπε :

— Ἀϊδᾶ, πρέπει ν' ἀναχωρήσω ἴσως ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη μοι τὸ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον.

— Νὰ χωρισθῶμεν, Ραδαμές ; ἀφ' ὅτου μόλις σοὶ ἤνοιξα τὴν καρδίαν μου αἰσθάνομαι παρά ποτε τὴν ἀνάγκην νὰ σὲ βλέπω, νὰ σοὶ ἡμιλῶ !

— Ἀκουσόν με, Ἀϊδᾶ. Ὁ Ἀμὸν-Ἀσσάρ, ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, ἐξεκίνησε μετὰ τῶν στρατευμάτων του ἐναντίον τοῦ Φαραῶ.

— Ὁ πατήρ μου, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀϊδᾶ.

— Ἡ Αἴγυπτος εὐρίσκεται ἐνοπλος, ἵνα ἀπωθήσῃ τὴν πρόσβολήν. Ὁ θεὸς Ἰσις ἐξέλεξεν ἐμὲ ὡς ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων μας, καὶ τοιοῦτος ἐκλεχθεὶς ἐκπληρῶ τὸ χρυσοῦν ὄνειρόν μου.

— Σὺ, Ραδαμές ; Χαίρω, ἀνέκραξε μετ' ἄλλους ἡ αἰθιοπίς, θὰ ἐπιστρέψῃς νικητὴς !...

— Εὐχαριστῶ, αἰθέριον πλάσμα, διὰ τὴν προφητείαν σου. Καὶ πέραν, εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης εὐρισκόμενος, θὰ μ' ἐνθυμῆσαι, δὲν εἶναι ἀληθής, Ἀϊδᾶ :

— Ναί, Ραδαμές, αἱ ὥραι τὰς ὁποίας μακρὰν σου θὰ διέρχωμαι, θ' ἀφιερῶσιν εἰς τὴν ἀνάμνησίν σου. Ἀλλὰ προτοῦ ἀναχωρήσῃς θὰ σοὶ ζητήσω μίαν χάριν...

— Χάριν ; ὁποῖαν ; ἡμιλῶ !

— Ἡ ψυχὴ σου εἶναι εὐγενὴς καὶ γενναία, δὲν δύναται νὰ μνησικακῇ. Διπλοῦς ἔρωσ, ὁ τῆς πατρίδος καὶ τῆς δόξης, σὲ ὤθησε ν' ἀναλάβῃς τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πολέμου...

— Ναί, εἶναι ἀληθής !

— Μεταξὺ τῶν αἰθιοπικῶν στρατευμάτων, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀϊδᾶ, δὲν θὰ λείψουν καὶ γέροντες, οἵτινες, αἰσθανόμενοι πίστιν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ρώμην εἰς τοὺς βραχίονας, θὰ κατέλθωσιν εἰς τὰ πεδία ἵνα, πολεμήσωσι καὶ παροτρύνωσι τοὺς νεαροὺς πολεμιστάς. Ἡ χάρις, τὴν ὁποῖαν σοὶ ζητῶ, Ραδαμές, εἶναι νὰ σεβασθῆς ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς μάχης τοὺς γέροντας ἐκείνους ἢ καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα ! Δὲν εἶναι βάρβαρος, ὡς συνηθίζει νὰ τὸν ἀποκαλῇ ἡ Αἴγυπτος, μετὰ συγκινήσεως ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀϊδᾶ, καὶ ποταμοὺς δακρῶν ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, εἶναι ἀγαθός, ἡ αἰτία τοῦ πολέμου εἶναι ἰερά δι' αὐτόν, εἶναι ἡ ἀντεκδίκησις τῆς πατρίδος του. Θὰ φεισθῆς αὐτοῦ, ὡς καὶ τῶν ἄλλων γερόντων, δὲν ἔχει εὐτῶ ; θὰ εἶναι εὐκολοὺν δι' ἐσέ, διότι ἐγεννήθης εἰς γῆν, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ γῆρας ὑπολήπτεται.

— Ἀϊδᾶ, ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σου.

— Εὐχαριστῶ, Ραδαμές, καὶ οἱ θεοὶ τῆς Αἰθιοπίας θὰ σοὶ ὀφείλουν χάριτας ! ἀνέκραξεν ἡ νεανίς ἀτενίζουσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον μετ' ἀφάτου ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης καὶ ἔρωτος. Λάβε, προσέθετο ἀφαιρέσασα ἐκ τοῦ λαίμου λευκὸν κάλυμμα, λάβε τὸ κάλυμμα τοῦτο καὶ φύλαξον αὐτὸ ἐπιμελῶς θὰ σοὶ ὑπεθυμίζῃ τὴν ζητηθεῖσαν

χάριν, τὴν ὁποῖαν ὑπεσχέθης εἰς ἐκείνην, ἥτις σοὶ ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν.

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω. Ἀϊδᾶ ! Δὲν θὰ μετανοήσεις, διότι με ἠγάπησας !

Μόλις προσέφερε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ραδαμές, ἔστυρεν εὐγενῶς τὴν νεάν πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἐρασιμῶς ἀτενίζων αὐτὴν κατὰ πρόσωπον τῇ ἀπῆυθνε τὰς ἡδυτέρως λέξεις, ἀποθέτων ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς φίλημα, τὸ πρῶτον τοῦ ἔρωτος σύμβολον, ἀγνόν ὡς τὸ στῆθος περιστεράς. Χαίρε, Ἀϊδᾶ, καὶ ἔσο βεβαία ὅτι εἰς εἰανόηποτε περίστασιν θὰ εἶμαι πάντοτε ἰδικός σου.

— Καὶ ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω, Ραδαμές, καὶ ἂν ἀποθάνω προτοῦ ἐπιστρέψῃς, ἡ τελευταία καὶ θερμότερα ἰκεσία μου πρὸς τὸν Θεὸν θὰ εἶνε δι' ἐσέ τοσοῦτω εἰλικρινῆς καὶ ἰσχυρὰ θὰ εἶναι, ὥστε παντοῦ, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεσαι, θὰ τὴν αἰσθανθῆς.

Καὶ ἐχωρίσθησαν.

* *

Ἡ Ἀϊδᾶ ἐπὶ τινα καιρὸν προσεκτικῶς ἠτένιζε τὴν θύραν, ἐξ ἧς ἐξῆλθεν ὁ Ραδαμές ἀκολουθῶν ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ δωματίον, καὶ μὴ ἐνθαρρυνόμενῃ πλέον ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ νέου ἐδοκίμαζεν αἰσθημα φόβου τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουεν ἐνδομύχον φωνὴν ἥτις τῇ προσιώνιζε ἀπαισίον τὸν ἔρωτα, πρὸς δὲν ἐρρίφθη. Ἡ εἰκὼν τοῦ πατρὸς ἐφαίνετο πάντοτε ἐνώπιόν τῆς ὄνειδίζουσα αὐτήν, δι' ἃς προσέφερε λέξεις πρὸς τὸν νέον Αἰγύπτιον, πρὸς εὐδόωσιν τῆς νίκης κατὰ τῆς πατρίδος, τῶν ἀδελφῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τῆς.

— Θεοί, προστατεύσατέ με, ἀνέκραξεν, εὐσπλαγχνισθῆτε ἀτυχῇ θυγατέρα ! Ἀποτρέψατε τὴν πατρικὴν ἀράν ἐκ τῆς κεφαλῆς μου ! Διατί ἠῤδοκῆσατε νὰ τὸν συναντήσω ; διατί μοῦ ἀπεκαλύψατε τὰς ἀρετάς του ; ἡδύναμην ν' ἀνθῆξω εἰς τοσαῦτα θέληγητρα ;... Εἶμαι λοιπὸν θυγάτηρ ἀποστάτης... Ἴδου ὁ Ραδαμές νικητὴς πλήρης αἰθιοπικοῦ αἵματος, μοὶ ὑπομειδᾷ μεθῶν ὑπὸ δόξης... Ἐκεῖ, ὅπισθεν αὐτοῦ... μίᾳ ἀμαξᾷ... ὁ βασιλεὺς... ὁ πατήρ μου ἀλυσσίδετος με κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς αἰδοῦς... καὶ ἐγὼ θὰ χειροκροτήσω τὸν νικητὴν ;... Ὅχι, ὄχι ! ὄχι ! Θεοί, καταστρέψατε τὰς αἰγυπτιακὰς φάλαγγας !... Ἡ θυγάτηρ ἃς ἀποδοθῇ εἰς τὸν πατέρα !... Ἀλλὰ τί λέγω ; καὶ ὁ ἔρωσ μου ;... Πρέπει ἄρα ν' ἀποβάλω τὸν ἔρωτά του, ὅστις, ὡς ἡλιακὴ ἀκτίς, μοὶ ἐλαφρύνει τὴν δουλείαν ;... Πρέπει νὰ καταρῶμαι τὸν Ραδαμές ; Ὡ, θεοί ! ἐστὲ εὐμενεῖς, οὐδὲν ἐπὶ γῆς πλάσμα ὑπέστη σκληροτέρας βασάνους... ποτὲ καρδία γυναικὸς ἡ νεάνιδος, εὐρέθη εἰς τοσοῦτω τρομερὰν πάλην μεταξὺ υἱικῆς στοργῆς καὶ ἔρωτος... Τὸ ἱερὸν τοῦ πατρὸς ὄνομα καὶ τὸ ἡδὺ τοῦ ἐραστοῦ συναντῶνται ἐπὶ τῶν χειλέων μου... Δι' ἀμφοτέρα ἠθελον νὰ κλαύσω, ν' ἀποθάνω !... ἀλλ' ἡ ἰκεσία μου μεταβάλλεται εἰς βλασφημίαν, ὁ θρῆνος εἰς ἐγκλημα καὶ οἱ στεναγμοὶ εἰς θανάσιμον ἀμάρτημα... Ὁ νοῦς μου βυθίζεται εἰς σκοτεινὴν καὶ τρομερὰν νύκτα, καὶ εἰς τὴν σκληρὰν ἀδημο-

νίαν, ἡ ὁποία με κατέχει, θὰ προετίμων, βεβαίως, τὸν θάνατον Θεοί ! εὐσπλαγχνίαν ! Εἰς τὰς θλίψεις καὶ δυστυχίας μὴ μοὶ ἀφαιρέσετε τὴν ἐλπίδα.

Ἡ Ἀϊδᾶ κατάπονος ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς πάλης ἐζήτηε ἀναψυχὴν ἐν τῇ παρακλήσει καὶ εὐλαβῶς γονυπετήσασα ἀνύψωσε πρὸς τὸν Θεὸν τὴν διάνοιαν... Μετ' ὀλίγον ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὁ ὕπνος ἔστω αὐτῇ προσφιλέστερος τῆς ἀπνίας ! !

Δ'

Ἡ Ἀμνερίς, ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως, διήλθε καὶ αὐτὴ νύκτα τεταραγμένην. Ἡ ὑπόνοια ὅτι ὁ Ραδαμές δὲν ἐδέχθη τὴν χεῖρά τῆς, ὅτι ἡ καρδία του θὰ ἐφλέγετο ὑπὸ ἔρωτος δι' ἄλλην γυναῖκα, καὶ ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ Ἀϊδᾶ, ἀνηλεῶς ἐβασάνιζεν αὐτήν. Καὶ ἐπὶ πλέον ἠῤξανεν ἡ ἀνησυχία τῆς, σκεπτομένη ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰ τοῦ Ραδαμές κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ αἱ λέξεις, ἃς τῇ ἀπῆυθνε δὲν ἦσαν βεβαίως τοιαῦται, ὥστε νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὴν εἰρήνην. Ἡ Ἀμνερίς ἠνόει ὅτι ἦτο ὠραία ἡ Αἴγυπτος ἅπασα τὸ διεκήρυττε ἀφ' ἑτέρου ἦτο θυγάτηρ τοῦ βασιλέως. Ἐνώπιον αὐτῆς πάντως ἐκλινον γόνου, καὶ οὐδέποτε θὰ ἐσυγχώρει τοῦ Ραδαμές τὴν ἀποποίησιν. Τρομερὰ δὲ θὰ ἦτο ἡ ἐκδίκησίς τῆς, ἂν ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ αἰθιοπίς.

Μία αἰχμαλώτως νὰ διαμφισβητῇ τὸν ἔρωτα τῆς βασιλίσσης !

Τὸ αἶσθημα τῆς ζηλοτυπίας ἀνιστάμενον εἰς τὴν γυναικείαν καρδίαν δυσκόλως καταπραύνεται. Ἡ Ἀμνερίς ἀπεφάσισε ν' ἀνακαλύψῃ ἂν αἱ ὑπόνοιαί τῆς ἦσαν βάσιμι.

Ὁ ὕπνος τῆς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, ἦν διακεκομμένος, ἀλλεπάλληλα δὲ ὄνειρα τὴν συνετάραττον, καὶ εἶναι γνωστὸν πόσον ἐπίστευον εἰς αὐτὰ οἱ Αἰγύπτιοι. Πρὸς τοῖς ἄλλοις, τῇ ἐφαίνετο ὅτι εὐρίσκετο εἰς τερπνὸν καὶ εὐφορον λειμῶνα κατάφυτον φοινίκων καὶ πορτοκαλλεῶν, ὅστις διὰ τῶν χλοερῶν ἀνθῶν του κατέθελε τὴν ὄρασιν. Διήλθεν ἐκεῖ ὥρας εὐδαίμονας. Ἡ νύξ ἐκάλυψε διὰ τοῦ ζοφεροῦ αὐτῆς μανδύου τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ σελήνη ἠκτινοβολεῖ ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ λαμπρότητι ἐν τῷ ἀστερέοντι οὐρανῷ καὶ ἠδονικῶς ἐνωπτρίζετο εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Νείλου. Ἡ Ἀμνερίς βεβυθισμένη εἰς ἐρωτικὴν μελαγχολίαν εὐρέθη αἴφνης μόνη, περιδιαβάζουσα ἐν τῷ λειμῶνι, καὶ, ὡς ἐξ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως ὠθουμένη, παρετήρει ἀστέρων τινά. Εἰς τὸ βλέμμα τῆς νεάνιδος, ὁ ἀστὴρ ὠχρίασεν, ἐσβέσθη, ὑποχωρῶν εἰς δύο νεφύδρια, ἅτινα περιεδινούοντο ἐν τῷ σπυρρομακί. Ἐν τοῖς νεφύδριοις τούτοις τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἐέκρινε δύο ἐραστάς, οἵτινες ἀντήλλασσον τοῦ ἔρωτος τὰ φιλήματα καὶ εἰς λεπτοτέρους καὶ παικιλοτέρους ἀτμούς, λεγαῖνας πνευμάτων, ἅτινα παρίσταντο εἰς αἰὲς παρανύμφια, εἰς τὸ ἄκρον ἐκεῖνο ἄωτον τῆς εὐδαίμονιας.

Τὴν πρῶταν, ἀφοῦ αἱθεραπαινίδες τῆς τὴν ἐνέδυσαν, ἀπέστειλε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Ἀϊδᾶς.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ ἦτο ὠχρά, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπηυδηκότας, τὰ νυκτερινὰ ὄνειρα ἐπὶ μᾶλλον τὴν εἶχον κατασπαράζει. Τὸ δωματίον, ἐν ᾧ εὕρισκετο, ἦτο μεγαλοπρεπῶς διασκευασμένον· οἱ τοῦχοι καὶ τὰ ἐπιπλα ἦσαν κεκαλυμμένα διὰ πολυτίμων μεταξίνων ὑφασμάτων. Διεκρίνοντο ὑπερμεγέθη κάτοπτρα χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ σκεύη κομψῶς διατεθειμένα, τὰ δὲ ἀρώματα, διασκορπισμένα ἐπὶ τῶν τριπόδων, ἐβαλσάμουν τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τῶν γλυκυτάτων αὐτῶν ἀρωμάτων. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐσκέπτετο ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοιοῦτου πλούτου ἦτο πλέον δυστυχῆς ἐκείνης, ἥτις διητᾶτο ἐν ἐπιειροκάλλῳ οἰκίματι.

Ὅτε ἡ Ἀιδᾶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον ἐνίδες ἔσειον τὰ ἐκ φύλλων μύρου ἢ ἐκ ἐρωῶν στρουθοῦ ριπίδια καὶ ἄλλαι δι' ὀρσεων καὶ ἀσμάτων προσεπάθουν νὰ διαδάσωσι τὴν θυγατέρα τοῦ Φαραῶ.

Εἰς τὴν ἐμφάνησιν τῆς Ἀιδᾶς, ἡ Ἀμνεὶς ἀπέπεμψε πάσας τὰς παρ' αὐτῆς θεραπαινίδας.

— Καὶ ὅμως εἶναι ὠραία, ἐπιθύρισε καθ' αὐτήν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ γείνη ἀντεράτριά μου.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν Ἀιδᾶν :

— Προχώρησον, προσφιλέ μου, τῆ εἶπε προσποιουμένη ἀταραξίαν, γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ εἶμι αἰχμάλωτον, οὔτε δούλην σὲ ἀποκαλῶ. Τὰ χεῖλη μου πάντοτε ἤκουσες νὰ σὲ ὀνομάζουν ἀδελφὴν, ἀφ' ἧς ἡ τύχη σὲ ὀδήγησε πρὸς ἡμᾶς, καὶ τοικυτῆ πρὸς σὲ πάντοτε ὑπῆρξα... Ἐκλαυσας, τὸ βλέπω ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου· ἐὰν θλίψις τις σὲ τυραννεῖ, ὀφείλεις γ' ἀνοιξῆς εἰς ἐμὲ τὴν καρδίαν σου καὶ ὡς προσφιλέ ἀδελφῆ θὰ χύσω βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς πληγὰς σου.

— Βασίλισσα, νέος κατὰ τῆς ἀτυχῆς πατρίδος μου πόλεμος ἐξεραγάγη. Τρομερὰ εἶναι ἡ περὶ αὐτοῦ εἰδησις· μέγα τὸ μῖσος τῶν ἀντιπάλων, καὶ τοσοῦτον φοβοῦμαι, ὥστε τρέμω ὅλη.

— Δὲν μοι λέγεις τὴν ἀλήθειαν, Ἀιδᾶ. Ἔσο εἰλικρινής· ἴσως δὲν τολμᾶς, ἀλλὰ μᾶλλον ἰσχυροτέρα φρονίς τῆς πατρίδος σου σὲ βασανίζει. Μεταξὺ τῶν στρατευμάτων ὑπάρχει ἴσως τις, περὶ τῆς ζωῆς τοῦ ὁποίου τρέμεις.

Ἡ Αἰθιοπίς κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς ζητοῦσα νὰ κρούσῃ τὴν ταρχήν της.

— Εἶναι νέος, δὲν εἶναι ἀληθής, Ἀιδᾶ; ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀμνεὶς διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ἴσως καὶ ἀνδρείος πολεμιστής;...

— Βασίλισσα, ἀνέκραξεν ἡ Ἀιδᾶ, συγγνώμην· ἐὰν ἐγνωρίζατε πόσον με βασανίζουν οἱ λόγοι ἄσας! Σκέπτομαι τὰς παρούσας δυστυχίας, καὶ τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ εἰς τὴν δυστυχῆ αἰχμάλωτον αἰτία θλίψεως. Δύναμαι νὰ μένω ἀτάραχος, σκεπτομένη ὅτι χιλιάδες ἀνδρῶν θὰ πέσωσιν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, τρωθέντες ὑπὸ τοῦ ἀνθρωποφόνου σιδήρου;... ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα μου, καὶ αὐτοὺς τοὺς συγγενεῖς μου ἐνδέχεται νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ τρομερὰ ἐκείνη τύχη;... Σκέπτομαι τὰ δάκρυα τῶν θυγατέρων, αἵτινες θὰ στερηθῶσι τῶν προσφιλῶν αὐτῶν ἄντων!

— Ἀιδᾶ, σοὶ ἐπιτρέπω νὰ θρηνῆς τὴν τύχην τῶν Αἰθιοπῶν· ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν σου δεικνύει ὅτι εἰς τὸ στήθος περικλείεις ἄλλο αἶσθημα. Καίτοι μέχρι τοῦδε ἀρνεῖσαι νὰ ὁμολογήσῃς τὴν καταγωγὴν σου, ἐγὼ ὅμως δὲν ἀπομακρύνομαι τῆς ἀληθείας, ὅτι ἡ κοινωνικὴ σου θέσις εἶναι ἀνωτέρα, καὶ δὲν θὰ ἦτο ἀμάρτημα ἐὰν σύ, ἔστω καὶ εἰς τὴν αὐλὴν ταύτην, ἐρριπτες συμπαθῆ βλέμματα ἐπὶ τινος τῶν εὐνοουμένων τοῦ πατρός μου.

Ἡ Ἀιδᾶ ἐκλινε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς. Φύσει ὀξύνους ἠννόησε ποῦ τείνει ἡ ὁμιλία τῆς Ἀμνείδος, καὶ τοὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ τὸν μανδύαν τῆς συμπαθείας. Ἐτρεμε σκεπτομένη ὅτι ἡ Φαραωνίς ἠδύνατο νὰ ἀγαπᾷ τὸν Ραδαμέ, βλέπουσα δὲ τὴν τρομερὰν αὐτῆς ὀργὴν, ἐπέβαλεν εἰς τὴν καρδίαν της σιωπὴν, καὶ :

— Βασίλισσα, ἀνέκραξε, μόνον εἰς τοὺς Θεοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ἐτάζωσι τὰς καρδίας. Δυστυχῆς δούλη, δὲν δύναμαι νὰ ἐπισκιάσω τὸ κλέος τῆς θυγατρὸς τοῦ ἰσχυροῦ Φαραῶ! Σὰς παρακαλῶ, Ἀμνεὶς, μὴ μοῦ συνδαυλιζετε τὴν φλόγα τῆς δυστυχίας· εἶμαι εἰς ἄκρον δυστυχῆς· ἀφήσατέ με νὰ θρηνῶ.

— Ἀπρίπτεις τὰς παραμυθητικὰς λέξεις μου; τὸ τοιοῦτον ἐπισφραγίζει τὴν ἰδέαν μου ὅτι ἀγαπᾶς. Δὲν σὲ ἐπιπλήττω διὰ τὴν ἄρνησιν· ὄχι πάντοτε, ἀλλὰ σπανίως, γυνὴ τολμᾷ πρὸς ἄλλην γυναῖκα νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον τῆς καρδίας της.

— Ἀγαπῶ; στεναζούσα ἐπιθύρισε ἡ Ἀιδᾶ.

— Ναι, ἀγαπᾶς, προσέθετο ἡ Ἀμνεὶς, καὶ ἴσως ἄνθρωπον, ὅστις δὲν σοὶ παρέχει ἐλπίδας.... Δὲν ἐπιμέμνη περισσώτερον νὰ μάθω τὸ μυστικόν σου. Τίς οἶδε, ἴσως ἔλθῃ στιγμή καθ' ἣν θὰ λαβῆς λυπηρὰν περὶ αὐτοῦ εἰδησιν καὶ θὰ τρέξῃς ἀναζητοῦσα παραμυθίαν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ σοῦ ἀρνηθῶ.

— Δι' εὐσπλαγχνίαν, σιωπήσατε, Ἀμνεὶς· δὲν βλέπετε ὅτι τὰ δάκρυα δυστυχῶς πλημμυροῦσι τοὺς ὀφθαλμοὺς μου;...

— Βλέπω τὰ δάκρυά σου... Καὶ ἐγὼ ἂν ἤκουον θλιβεράν περὶ τοῦ Ραδαμέ εἰδησιν, πρὸς δὲν ὁ πατήρ μου με ὑπεσχέθη ὡς σύζυγον πρὸς ἀμοιβὴν τῆς νίκης του κατὰ τῶν Αἰθιοπῶν, θὰ ἀπέθνησκον βεβαίως ἐκ τῆς θλίψεως.

— Ὁ Ραδαμές σύζυγός σου; ὁ Ραδαμές... ἀνέκραξε με πνιγηρὰν φωνήν.

Καὶ ἡ δυστυχῆς Ἀιδᾶ μὴ ἀνθισταμένη πλέον εἰς τὴν σωρείαν τῶν θλίψεων, αἵτινες ἐξηκοντίζοντο εἰς τὴν ψυχὴν της ἔπεσε λιπόθυμος.

— Τὸν ἀγαπᾶς! ἐπιθύρισε ἡ Ἀμνεὶς· ἀλλὰ ὁ Ραδαμές δὲν θ' ἀπορρίψῃ τὴν χεῖρα τῆς βασιλίσσης του. Θὰ γίνῃ ἰδικός μου· τὸ ἀπαίτώ!

Καὶ ρίψασα πλήρη ὀργῆς βλέμμα πρὸς τὴν Ἀιδᾶ, ἥτις ἐκεῖτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀναίσθητος καὶ ἀτενῶς παρατηροῦσα αὐτὴν ἐξηκολούθησε :

— Τρέμε, ἀχρεῖα δούλη! ὁ ἔρωσ ὅστις σοὶ φλέγει τὸ στήθος μαρτυρεῖ τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου. Εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ θριάμβου τῶν ἡμετέρων ὀπλων, αἵτινες δὲν εἶναι μακρὰν,

θὰ παρευρεθῆς μετ' ἐμοῦ. Σὺ μόνη ἐκ τῆς ἀκολουθίας μου θὰ συνταράττεσαι, ἐνῶ, ἐγὼ, ὑπερηφάνως θὰ κάθημαι ἐπὶ τοῦ θρόνου πλησίον τοῦ βασιλέως, τοῦ πατρός μου! Ἐκεῖ θὰ μάθῃς ἂν σοὶ ἐπιτρέπεται νὰ παλαίσῃς μετὰ τῆς Ἀμνείδος.

Ε'

Δύο εἶχον παρῆλθαι μῆνες ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀνωτέρω διηγήθημεν.

Μεταφέρωμεν ἤδη τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, ἐν ἣ προετοιμάζονται μεγαλοπρεπῶς πανηγύρεις, ὅπως ὑποδεχθῶσι τὸν Ραδαμέ ἐπιστρέφοντα νικητὴν.

Ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἅπανα ἡ αὐλὴ εἶχον πορευθῆ ἐκεῖ, ἵνα ἀποκαταστήσωσι λαμπροτέραν τὴν ὑποδοχὴν. Ἡ Ἀιδᾶ ὄφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἰσχυρὰν ἀντεράστριάν της, ἥτις, ἀφ' ἧς ἡμέρας κατελείψαμεν αὐτὴν ἔρμαιον τῆς ζηλοτύπου ὀργῆς της, δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο ἢ τίνι τρόπῳ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν αἰχμάλωτον διὰ τρομερᾶς ἐκδικήσεως καὶ τὸν Ραδαμέ, ὅστις ἠρνήθη τὴν προσφερθεῖσαν χεῖρά της.

Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων τῆς Ἀμνείδος μετὰ τοῦ Ραδαμέ ἦτο προωρισμένη πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀιδᾶς· τὸ τοιοῦτον δὲν ἦτο γεναιοφροσύνη ἐκ μέρους τῆς Ἀμνείδος, ἀλλὰ γυναικίως ἐγωῖσμός· ἡ Ἀμνεὶς ἐζήτηε νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκείνην, ἣν ἐνόμιζεν ὑποπτον.

Ἡ Ἀιδᾶ, ἥτις διῆλθε θλιβερὰς ἡμέρας, εἶχεν ἀπεναντίας ἀποφασίσει νὰ θυσιασθῇ, νὰ πνίξῃ τὸν ἔρωτα, ὅστις τοσοῦτον ἐξώργιζε τὴν βασίλισσαν, κλείουσα αὐτὸν ἐν τῷ στήθει, καὶ σβύννουσα εἶτα ἐν τῷ τάφῳ, ὃν ἐνόμιζεν ὅτι οἱ θεοὶ ἤθελον καταστήσει ἥτον λυπηρόν.

*
**

Οἱ κάτοικοι τῶν Θηβῶν εὕρισκοντο εἰς ἀένανον μέχρι πρῶταις κινήσιν πάντες ἐπορευόντο πρὸς τὴν θριαμβευτικὴν ἀψίδα ἀνεγερθεῖσαν οὐ μακρὰν τοῦ μεγάλου τοῦ Ἰπίδος ναοῦ, περὶ δὲν ὑψοῦντο ὠραῖοι φοίνικες. Θρόνος ἐπὶ ἐρυθροῦ τάπητος διεκρίνετο παρὰ τῆ ἀψίδι. Περὶ τὴν μεσημβρίαν τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο πλήρες· πάντες περιέμενον τὸν βασιλέα καὶ τὸν νικητὴν Ραδαμέ.

Ὁ Φαραῶ περιβεβλημένος τὴν βασιλικὴν χλαμύδα καὶ τὸ στέμμι, ἐφθασεν ὀδηγούμενος ἐπὶ πλουσίας τροχίλιας· προηγούντο αὐτοῦ οἱ θυμιασταὶ μετὰ τὰς λιθωντριδᾶς. Ὁ Φαραῶ περιστοιχίζετο ὑπὸ κρασιποδοφόρων καὶ ἀξιωματούχων, ὧν τινες ἐκάλυπτον αὐτὸν μεσσιὰδα, ἄλλοι δὲ τῶν προεξεχόντων πολιτῶν ἔσειον περὶ αὐτὸν ριπίδια ὑπερμεγέθη.

Εὕρισκοντο παρ' αὐτῶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ὑπουργοί. Εἶποντο οἱ υἱοὶ τῶν εὐποληθέντων, πρόθυμοι νὰ τὸν ὑπερηφάνωσιν, ἤρχοντο εἶτα οἱ ἄνδοι, οἱ γέλωτοποιοί, οἱ σκώχονται καὶ ἄλλοι, οἵτινες, κατ' ἔθος, ἦσαν ἀπαρκετῶς ἀναγκαῖοι εἰς τὰς ἐπισήμους ἐορτὰς ἐπιδεικνύοντες οὕτω τὴν μεγαλοπρέ-

πειαν τῶν Φαραώ. Σειρὰ στρατιωτῶν συνεπλήρου τὴν συνοδίαν.

Ἡ Ἀμνερὶς, ἀπαστράπτουσα ἐκ τοῦ πλούτου τῆς ἐνδυμασίας τῆς, ὠχρὰ, ἀλλὰ πάντοτε ὠραία, ἐφέρετο ἐπὶ τροχαλιᾷ διασκιαδίου κεκαλυμμένης καὶ περιστοιχίζετο ὑπὸ τῶν ριπιδοφόρων καὶ ὑπὸ πληθῆος νεανίδων καὶ ὀρχηστρίδων.

Ὁ Φαραώ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου δεξιὰ ἐτοποθετήθη ὁ ἀρχιερεὺς Ράμφις καὶ ἀριστερὰ ἡ Ἀμνερὶς. Ἀκολουθῶς κατὰ ἱεραρχικὴν τάξιν οἱ μεγιστάνες τῆς αὐλῆς καὶ ἡ ἀκολουθία.

Πάρκρυτα ἤχος σαλπίγγων προήγγειλλε τὴν προσέγγισιν τοῦ νικητοῦ Ραδαμέως, ὅστις διέτρεχε τὴν μακρὰν καὶ μεγαλοπρεπῆ ὁδὸν τοῦ θριάμβου. Ἡ εἴσοδος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἐπίσημος, πράγματι μεγαλοπρεπῆς.

Αἱ αἰγυπτιακαὶ φάλαγγες, προηγούμενης τῆς μουσικῆς παιανίζουσας τὸν δορικὸν παιᾶνα· παρετάσσοντο ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τοξόται, λογχισταί, σφενδονισταί, κλειδοφύλακες καὶ ἄλλοι στρατιῶται τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Εἶποντο τὰ φορτηγὰ ἀμάξια, αἱ πολεμικαὶ ἀποσκευαὶ καὶ τὰ λάφυρα· Ἐσχάτος δὲ πάντων ἐφέρετο ὁ Ραδαμῆς ἐπὶ μεγαλοπρεπεστάτης τεθρίππου ἀμαξίας.

Εἰς τὴν ἐμφάνησιν τοῦ νικητοῦ, ὁ Φαραώ, ἐγερθεὶς τοῦ θρόνου, ἔδραμεν εἰς προὔπαντησίν του καὶ περιπτυσσόμενος αὐτόν :

— Χαῖρε, τῷ εἶπε, σῶτερ τῆς πατρίδος ! Πλησίασον εἰς τὸν θρόνον· ἡ θυγάτηρ μου Ἀμνερὶς εἶναι ἀνυπόμονος νὰ σοὶ ἐναποθέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου τὸ σύμβολον τῆς ἀνδρίας.

Ὁ Ραδαμῆς πλησιάζει εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου, κλίνει πρὸ τῆς Ἀμνερίδος, ἥτις ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του χρυσοῦν στέφανον.

— Χαῖρε, Ραδαμῆς, τῷ εἶπεν, ὅτι ἤδυνήθην νὰ σοὶ προσφέρω τὸν στέφανον τῆς δόξης. Οἱ θεοὶ φαίνεται ὅτι σὲ προώρισαν διὰ ὑψηλὰς τιμὰς.

— Βασίλισσα, ἀπήντησεν ὁ Ραδαμῆς, ἀρκούντως ἱκανοποιήθην νικῆσας τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἱερᾶς γῆς καὶ λαβὼν τὸ σύμβολον τῆς δόξης διὰ τῆς ὑμετέρας χειρὸς.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Φαραώ, ζήτησόν μοι ὅ,τι ποθεῖς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐξαιρετικὴν διὰ τὴν Αἴγυπτον, οὐδὲν θὰ σοὶ ἀρνηθῇ ὁ βασιλεὺς σου.

— Ἐπιτρέψατέ μοι πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ὀδηγήσω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τοὺς αἰχμαλώτους.

— Ἄς γίνῃ ὡς ἐπιθυμοῦμεν ! ἀπήντησεν ὁ Φαραώ.

Ὁ Ραδαμῆς διέταξε τοὺς αἰχμαλώτους αἰθίοπας νὰ προχωρήσωσι. Εἰσηλθὼν ἀλυσίδετοι καὶ ἐν μέσῳ στρατιωτῶν. Τελευταῖος ἐφέρετο γέρον φέρων στολὴν ἀξιοματικῆς.

Ἡ Αἰδᾶ, ἥτις ἀπετέλει μέρος τῆς βασιλικῆς συνοδίας καὶ ἐκρύπτετο ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ Ραδαμέως, εἰς τὴν ἐμφάνησιν τῶν αἰχμαλώτων προῦχώρησεν ἰδοῦσα δὲ τὸν γέροντα ἀξιοματικόν, ἤρξατο τρέμουσα σύσσωμος καὶ κρυγαζούσα :

— Τί βλέπω ; εἶναι αὐτός ! ὁ πατήρ μου ! Καὶ τρέξασα πρὸς αὐτόν, ἐγονουνυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν του.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν ἀῖμα.

[Συνέχεια]

— Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, τῷ εἶπεν ἐκείνη ταχέως, ἐπανεῖρε τὸν φονεὰ τῆς Γερμανῆς· ἕνα ἰσπανόν, ὅστις σὲ γνωρίζει· ἤρχοντο νὰ ἐνταμώσωσι τὸν Ροζενδόλ· τοὺς συνεβούλευσα νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Ἀθρην· ἐν τούτοις πρόσχε !

— Ὁ κ. βαρόνος, εἶπεν ὁ Ραβού ὑποκλινόμενος.

Ὁ Μάξιμος ἐξήρχετο τοῦ γραφείου του, κατηφῆς ὡς τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος.

Καὶ μόλις τὸ πρόσωπόν του ἠθρίασε, ἄμα ἰδὼν τὴν Μαρίαν.

— Ἐλθέ· τῇ εἶπεν.

Καὶ ὅτε ὁ Ραβού ἐκλείσει τὴν θύραν τῆς σκεπαστῆς ἀμαξίας ἐν ἣ ἐπέβησαν, ἀπεσύρθη εἰς τὴν μίαν τῶν γωνιῶν αὐτῆς καὶ δὲν ἤνοιξε κἄν τὰ χεῖλη.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν εἰσῆρχοντο εἰς τὸ περιστύλιον τοῦ μελοδράματος.

Τὸ παραπέτασμα εἶχε καταβιβασθῆ μετὰ τὴν πρώτην πρᾶξιν τοῦ χοροῦ.

Λ'

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας σκηνὴ ἄλλου εἶδους ἐλάμβανε χώραν παρὰ τοῖς Σερβέν.

Μαθὼν ὅτι ἡ τιμηθεῖσα διὰ τοσοῦτων δώρων καὶ τοσοῦτων θωπειῶν χορεύτρια εἶχεν ἄλλον ἐραστήν, ὁ πρίγκηψ προσεδιήθη καιρίως.

Ἡ εὐλαθὲς Ἰουλιανὴ δὲν ἔλειπε νὰ χύνῃ χολήν, εἰς τὴν πληγωθεῖσαν καρδίαν του.

Ἦθελεν αὐτὴ παντὶ σθένει νὰ κερδίσῃ τὰ χρήματά της !

Δέκα χιλιάδες σκουδῶν, δὲν εὐρίσκονται εἰς τοὺς ὁρόμους καθ' ἑκάστην.

Ἐκείνη εἶχεν ἤδη καταστρώσει τὸ σχέδιόν της. Ἀφοῦ ὀηλ. τὰ κερδίσει ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν εἰς τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἐγεννήθη καὶ τότε θὰ ἐφέρετο παραδειγματικῶς.

Ὁ ἔρωσ τῆς χορεύτριας ἐγκαίρως ἀνακοινωθείς ὑπὸ τῆς Ἰουλιανῆς ἀφῆρεσε τὸν τελευταῖον ἐνδοιασμόν τοῦ πρίγκηπος καὶ ἐνθυμήθη τὰς συμβουλὰς τοῦ Κροαξβίλ.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλούστατον.

Ὁ πρίγκηψ θὰ ἐπεμπε τὴν ἀμαξίαν του ὅπως σταθμεύσει πρὸ τοῦ μελοδράματος, καὶ ἡ Ἰουλιανὴ ἀνελάμβανε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν χορεύτριαν εἰς αὐτὴν τὴν κλίνην τοῦ Μαυρικίου ἐν τῷ μεγάρῳ δ' Ἐλύ.

Ἡ πρόφασις εὐρέθη.

Θὰ τῇ ἔλεγεν ὅτι ἡ ἀγνωστος κυρία εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὴν ἴδῃ καὶ ἐπεμψεν τὴν ἀμαξίαν της ὅπως τὴν παραλάβῃ.

Ἄμα ἄπαξ ἐκλείετο ἐν τῷ κοιτῶνι αὐτοῦ, ἐξηρτάτο μόνον ἐξ ἐκείνου ν' ἀποφασίσῃ.

Οἱ φίλοι του τὸν ἠρέθιζον διὰ τῶν ἀστεϊσμῶν των.

Ἄλλως τε ἐπείγετο, διότι ὁ Ζαβακόσ, μὴ ἔχων τί νὰ πράξῃ ἐν Μιλάνῳ, ἀνεμένετο ἀπὸ ὠρας εἰς ὠραν.

Καὶ ἄμα ὁ ἀδιάφορος οὗτος φύλαξ ἦτο πλησίον τῆς, οὐδὲν θὰ ἤδυναντο νὰ κατορθώσωσι.

Ἡ πενιχρὰ κληρονομία ἣν ὁ χοροδιδάσκαλος ἐγκατέλιπε συνήχθη, τὰ πάντα ἐτακτοποιήθησαν καὶ ὁ γέρον ἐπείγετο νὰ ἐπιστρέψῃ ὅπως συμμετάσχῃ τῶν θριάμβων τῆς μαθητρίας του τῆς μόνης τοῦ λοιποῦ οἰκογενείας του.

Ἄλλως ἡ μελανόφθαλμος κυρία εἶχε δις ἐπισκεφθῆ τὴν χορεύτριαν καὶ ἡ Ἰουλιανὴ δὲν ἔλειψε νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ νὰ μάθῃ, ὅτι ἡ ἀγνωστος αὐτὴ ὑπέσχετο εἰς τὴν κυρίαν της νὰ ἀνεύρῃ ταχέως τὸν πατέρα της, καὶ πολὺ ταχέως, διότι ἀφ' οὗτο ἡ Ροζίτα τῇ διηγήθη τὴν ἔλευσιν τοῦ Μαυθαίου καὶ εἶδε λαμποντὰ εἰς τὸν δακτύλον τῆς χορεύτριας τὸν δακτύλιον τῆς μητρὸς της οὐδεμία τῇ ἔμενεν πλέον ἀμφιβολία.

Τούτου γενομένου ἡ Ἰουλιανὴ ἔχανε καὶ τὴν πρόφασιν αὐτὴν πλέον.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ πρίγκηψ ἐφθασε περὶ τὴν μεσημβρίαν παρὰ τοῖς Σερβέν.

Ἐφερε μάλιστα μετ' αὐτοῦ καὶ τὴν μαρκησίαν δ' Ἀρτάν, ἥς ἡ προτομὴ ἐπλησιάζει νὰ τελειώσῃ· καὶ εἶχεν ἐκτάκτως ἐπιτύχει.

Ὁ Σερβέν εἰργάζετο μετ' ἐκτάκτου ζήλου, ἀφότου ἡ πλουσία πελατεία ἦν ὁ πρίγκηψ τῷ ἐπρομήθευσεν τὸν ἐπλήρωον γενναίως.

Καὶ ἐνέπνεεν ἀληθῆ συμπάθειαν· ὁ ἀνθρωπος αὐτός, ὅστις ὀρθιος μὲ τὴν σκυτάλην ἀνὰ χεῖρας προσεπάθει νὰ κατορθώσῃ ὥστε αἱ περιβάλλουσαι αὐτόν ἀνάγκαι, αἱ ἀνάγκαι ὀηλ. τῆς ἀκαταστάτου οἰκογενείας του, ἀντιμετοπισθῶσι· καὶ ἐνῶ ἐπίστευέ τις ὅτι θὰ κατεβάλλετο, τὸ θάρρος του τούναντιον ἀνεγεννάτο ὡς τὰς κεφαλὰς τῆς Λερναίας ὕδρας.

Κατὰ τὴν 3ην μ. μ. ἡ μαρκησία καθημένη ἐπὶ ἀναπαυτικῆς ἔδρας, παρίστατο εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιθεώρησιν τῆς προτομῆς της, ἥτις καθίστατο σχεδὸν τελεία.

Ὁ χαρίεις γέλωσ τῶν δεσποινίδων Σερβέν, αἵτινες ἀποχωρίσασαι ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου, κατέφυγον εἰς τοὺς κοιτῶνας των, ἠκούετο ἀνωθεν ὡς τὸ τετέρισμα τῶν πτηνῶν.

Ὁ Σερβέν ἠχροᾶτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τοῦ βάρους του, τὸ τετέρισμα τούτο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐλαμπον ἐκ χαρᾶς.

Μόνη ἡ πρωτότοκος Μαργαρίτα, ἀποσυρθεῖσα εἰς τινὰ γωνίαν, κατεγίνετο νὰ διορθώσῃ τὰ κατωφόρια τῶν μικρῶν ἀδελφῶν της, καὶ παρετήρει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν πρίγκηπα, ὅστις δὲν ἐπρόσχεον παντάπασι εἰς αὐτὴν, καὶ ἐστρέφετο μόνον συνεχῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας.

Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα αὐτὴ ἠνοιξεν καὶ ἡ χορεύτρια εἰσηλθεν.

Ἡ Βενεδέτη ἀπλωμένη νωχελῶς ἐπὶ τῆς ἔδρας της ἀνηγέρθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς θύρας καὶ ἰδοῦσα τὴν χορεύτριαν τῇ ἔκαμε νεῦμα νὰ πλησιάσῃ. Αὐτὴ προσῆλθε προση-

νής καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὴν μέτωπον ἀλαμπούς λευκότητος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκείνη ἐπέθεσε σιωπηλῶς τὰ χεῖλη της καὶ ἀπεκκιμήθη ἐκ νέου.

Ἡ Ροζίτα ἐφάνη στενοχωρηθεῖσα ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ὑψηλῶν ἐπισκεπτῶν, ἀλλὰ κατέστειλε τὴν ἀγκνάκτησίν της καὶ ἐχαιρέτησε μὲ τὴν ἀπέριττον χάριν της, τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν μαρκησίαν.

Ὁ Μαυρίκιος τὴν ἐπλησίασε, καὶ εἶπε λέξεις τινὰς συγχαίρων αὐτὴν διὰ τοὺς θριάμβους της.

— Καὶ θὰ φαίνασθε πάντοτε τόσον σκληρὰ πρὸς ἐμέ; τῆ εἶπεν ἐν τέλει.

— Πάντοτε εἶπεν ἐκείνη ποιῶσα βεβαίαν ὑπόκλισιν.

Καὶ ὅπως διακόψῃ πᾶσαν τοιαύτην συζήτησιν, ἐκάθισε πλησίον τῆς Μαργαρίτας ἣν καὶ ἠπάσθη ἀδελφικῶς καὶ εἶτα ἀνῆλθε τὴν κλίμακα πρὸς ἐντάμωσιν τῶν ἄλλων δεσποινίδων, ὧν οἱ εὐθυμοὶ γέλωτες ἔκαμον πολλάκις νὰ τρέμῃ τὸ ἔδαφος.

Ἡ μαρκησία ἐκάλεσε τὸν Μαυρίκιον ὅστις ἐφαίνετο πολὺ στενοχωρημένος, οὗτος δὲ σύρας σκωληκόβρωτον ἔδραν ἐκάθησε δύο βήματα μακρὰν αὐτῆς.

— Μοῦ φαίνεται, πτωχέ μου φίλε, τῷ εἶπεν, ὅτι δὲν ἐπροχώρησας πολὺ, ἡ χορεύτρια εἶναι ψυχρὰ ὡς ὁ βόρειος πόλος! πάγος μοναχός!

— Πράγματι.

— Καὶ ἐλάβατε καμμίαν ἀπόφασιν;

— Διόλου.

— Ἐντούτοις!...

— Ἐχετε ὑπομονὴν! εἶπεν ὁ πρίγκηψ ποιῶν ἀμφίβολον μορφασμόν.

Ἡ Μαργαρίτα ἥτις ἐκάθητο πλησίον αὐτῶν, μεταξὺ τοῦ πατρός της ἐγκύπτωντος εἰς τὸ ἔργον του καὶ τῆς μαρκησίας, ἤκουσε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

Καὶ ὁ τόνος αὐτῶν τὴν ἀνησύχησεν.

Χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἀποσπᾷ τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν της, ἐπρόσεχεν εἰς τὴν συναφθεῖσαν συνομιλίαν, τῶν γειτόνων της.

— Εἰξεύρετε, ἐπανάλαβεν ἡ μαρκησία ὅτι πάντες ὁμιλοῦσι περὶ τῆς ἀποτυχίας σας! λέγουσιν ὅτι ἡ χορεύτρια ἀπορρίπτει τὰ δῶρά σας καὶ ἐν τῷ οἴκῳ της μόνον ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς σὰς δέχεται σὰς, τὸ ἀνθος τῆς ἀριστοκρατίας, ἐνὰ δ' Ἐλύ! εἶναι λοιπὸν ροδοστεφῆς ἡ ἰταλὶς αὕτη;

Ὁ πρίγκηψ ἐξηκολούθει μειδιῶν, μὲ λεπτὸν μειδίαμα ὡς εἰ θέλων νὰ δεῖξῃ ὅτι ἐκρυπτε πολλὰ πράγματα.

Ἡ μαρκησία ὕψωσε τὸν δάκτυλον αὐτῆς — Κᾶτι ἤξεύρετε, τῷ εἶπε, καὶ προσποιεῖσθε τὸν ἐχέμυθον.

— Δὲν εἶναι τάχα καθήκόν μου;

— Μὲ ἐρωμένῃ ἣν πρόκειται νὰ ἐκθέσῃ τις βεβαίως. Ἀλλὰ μὲ αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν γυναικῶν!

— Εἶναι πάντοτε γυναῖκες! ἀντεῖπεν ὁ πρίγκηψ.

— Εἶσθε περὶ τούτου βέβαιος;

— Διάβολε!

— Διὰ τῶν νευμάτων σας, πρίγκηψ, καὶ τῶν ἀποσιωπήσεών σας μὲ κάμνετε νὰ πι-

στεύσω, ὅτι εἶσθε εὐτυχέστερος παρ' ὅσον φαίνασθε.

Ὁ πρίγκηψ ἐχαμήλωσε τὴν φωνήν.

— Ὅχι ἀκόμη! εἶπεν.

Ἡ κυρία δ' Ἀρτὰν ἠνοῖξε μεγάλως τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς.

— Ὡστε ἐντὸς ὀλίγου... θέλετε νὰ εἴπητε;

Καὶ ἡ λέξις αὕτη ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς Μαργαρίτας Σερβέν, ἥτις ἠρουθρίασεν ὅλη.

Ἄλλ' ἐφαίνετο τόσῳ προσηλωμένη εἰς τὸ ἔργον της, ὥστε οὔτε ἡ μαρκησία οὔτε ὁ πρίγκηψ συνέλαβεν ὑπόνοιάν τινα ἐκ τοῦ ἐρυθήματος αὐτῆς.

Μόνον δὲ ἐδιπλασιάσθη ἡ ταχύτης τῆς βελόνης τῆς ἀτυχούς νεάνιδος καὶ κατέστη πυρετώδης.

Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἀπήντησεν· ἀλλὰ διὰ τοῦ κινήματος τῆς κεφαλῆς ἐδήλου πλήρη κατάφρασιν.

— Φίλτατε, εἶπεν ἡ μαρκησία, εἶσαι δόλιος.

Καὶ ἐκτύπησε διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ριπίδιου της τοὺς δακτύλους τοῦ πρίγκηπος.

— Θέλω νὰ ἐπιτύχω, εἶπεν ἐκεῖνος καὶ θὰ ἐπιτύχω· εἶναι ἐκτεθειμένη ἡ τιμὴ μου.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐκινήθη, ἀλλ' εἶδε τὸ νεῦμα τοῦ Μαυρίκιου καὶ ἤκουσε τὴν ἀποστροφὴν τῆς μαρκησίας.

— Καὶ τὴν τιμὴν σας ἐκεῖ τὴν στηρίζεται;

— Τὴν στηρίζει τις ὅπου δύναται.

— Δηλαδή νὰ καταστρέψῃτε τὴν τιμὴν τοῦ ἄλλου. Εὐμορφή δουλειά!

— Καὶ τί θὰ εἶπητε ἂν σὰς ἀποδείξω;

— Τὴν πτώσιν τῆς νέας;

— Ναί.

— Πῶς φαίνασθε ὅτι ἀνήκετε εἰς τὴν ἐποχὴν, ἐν ἣ ζῶμεν!

Ὁ Μάξιμος ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Ἦσαν τάχα καλλίτεροι οἱ ἄνθρωποι ἄλλοτε;

— Καὶ πότε θὰ ἔχωμεν τὰς ἀποδείξεις;

— Μετὰ δύο ἡμέρας· ἴσως καὶ αὔριον.

— Σὰς εὐχόμαι τὴν χειροτέραν τοῦ κόσμου ἀποτυχίαν.

— Εὐχαριστῶ, ἔλαβα τὰ μέτρα μου.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Σερβέν, πηδῶν κάτω τοῦ ὑποβάθρου του, δὲν θὰ εὐρεθῶ τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς ἐνοχλήσω.

— Ἀριστοῦργημα, φιλότατη μου, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

Καὶ πλησιάζων πρὸς τὴν Μαργαρίταν: — Πόσον εὐτυχῆς εἶσθε, διότι ἔχετε πᾶν τὴν τοιαύτης ἀξίας! εἶπεν.

Ἡ καρδία τῆς δυστυχούς κόρης ἐπαλλεσφοδρῶς.

Ἰσως ἐνδομύχως περιεφρόνει τὸν πρίγκηπα, ἀλλ' οὐδὲν ἤττον τὸν ἠγάπα.

Ἡ ψυχὴ τῶν γυναικῶν εἶναι ἰδιότροπος.

Ἦψωσε πρὸς τὸν πρίγκηπα τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς της, ὅτινες ἀπετέλουν τὴν καλλονὴν της, πλήρεις ἐπιπλήξεως καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ὅτε ἡ μαρκησία καὶ ὁ πρίγκηψ ἀπῆλθον, αὕτη ἔτρεξε πρὸς τὸ θυραρεῖον, ὅπως ἴδῃ ἐπὶ τινὰς ἐτι στιγμὰς τὸν Μαυρίκιον, καὶ ἐκείθεν ἐκ τοῦ παραθύρου, παρέστη μάρτυς τῆς ἐξῆς σκηνῆς.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἴστατο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ μικροῦ μεγάρου.

Ὅταν δὲ οὗτος ἀνῆλθεν ἐν τῇ ἀμαξῇ τῆς μαρκησίας, ἥτις ἴστατο πρὸ τῆς θύρας του, ἡ Ἰουλιανὴ τῆ ἐνεχείρησε ταχέως γραμμάτιον, ὅπερ ἀνέγνωσεν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ.

Μὲ νεῦμα τῆς κεφαλῆς ἀπήντησεν εἰς αὐτό.

Τὸ γραμμάτιον περιεῖχε τὴν λέξιν ταύτην μόνην:

— Ἀπόψε.

Καὶ τὸ νεῦμα ἐσήμαινεν: *συμπεφωνημένον*.

ΛΑ'

Ἡ Ροζίτα εἶχε μόλις συνέλθῃ ὅταν ἡ αὐλαία ὑψώθη εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν τῆς Σιλβίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μουσικὴ ἀνέκρουε σιγῆλῶς τὴν θεῖαν μελωδίαν τοῦ Δελίμπ.

Οἱ μῦθοι τῆς εἰδωλολατρίας, προσέφερον ἄπειρον ὕλην εἰς τὸ μελοδράμα καὶ τὰ ἡμιμελοδράματα, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐφάνη ὁ ὀρφεὺς τοῦ Γλοῦς μέχρι τοῦ Ὀρφέως τοῦ Ὀρφεμπᾶχ.

Καὶ εἰς τὴν Σιλβίαν οἱ συγγραφεῖς ἐδανείσθησαν τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἐκ τῆς μυθολογίας.

Μία τῶν νυμφῶν τῆς Ἀρτέμιδος φέρουσα ἔνδυμα διαφανές (καὶ τὸ πρόσωπον τοῦτο ἀνέλαβεν ἡ Ροζίτα) ἐκεῖτο ἐκτάδην λιπόθυμος εἰς τὸ προσκήνιον, ἐπὶ λόφου σκεπασμένου χλόῃ, ὅπως ὀλίγοι μὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ φύσει καὶ ὅμως τόσῳ συχνάκις ἀπομιμούνται τοιούτους οἱ σκηνογράφοι.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἄγριος Ὀρίων χρεῖται ἔτακτον χορόν, θαυμάζων ἀνέτως αὐτὴν κλέπτων τὴν φαρέτραν καὶ τὰ βέλη της, αὕτη ἐσκέπτετο τὸ παράδοξον πεπρωμένον της.

Τὰ πάντα δι' αὐτὴν ὑπῆρξαν δυστυχῆ μέχρις ἐκείνου.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ Μαρία Εὐαγγελία τῇ ὑπέσχετο νὰ τὴν ὑψώσῃ τόσον, ὥστε νὰ ἴσταται, ὅπου ἴστανται, ὅσοι δεσποζοῦσι τοῦ πλήθους.

Τῇ ἔλεγεν ὅτι θὰ καθίστατο πλουσιωτάτη καὶ θὰ περιεβάλλετο μὲ τσιαυτὴν πολυτέλειαν, ὅσῃν πρὶν εἶχε δυστυχίαν.

Ἡ εὐδαίμων αὕτη ἡμέρα ἐπλησίαζε, καὶ ἡ τύχη ἐφαίνετο προσμειδιώσα αὐτῇ· καὶ ἐν τούτοις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καθ' ἣν στιγμὴν περιεβάλλετο τὸν μανδύαν της, ὅπως ἀπέλθῃ εἰς τὸ θέατρον συνοδευομένη ὑπὸ τῆς εὐλαβοῦς Ἰουλιανῆς, ἡ πρωτότοκος τῶν Σερβέν, ἥτις μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῶν δύο νεωτέρων ἀδελφῶν της, μετέβαινε καὶ αὕτη εἰς τὸ μελοδράμα, τῇ εἶπε ριπτομένη εἰς τὸν τράχηλόν της ἐν μιᾷ τῶν στιγμῶν ἐκείνων τῆς διαχύσεως, αἵτινες ἐνίστην τὴν κατελάμβανον καὶ μεταξὺ δύο ἀσπασμῶν.

— Πρόσεχε!

Νὰ προσέχη, ἀλλ' εἰς τί;

Ποῖος κίνδυνος τὴν ἠπειλεῖ; αὕτη δὲν ἐγνώριζε τοιοῦτον, καὶ ἡ Μαργαρίτα δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξηγηθῇ.

Πρῶτον τῇ ἦτο δύσκολον νὰ κατηγορήσῃ τὸν πρίγκηπα· καὶ ἔπειτα δὲν ἠνόησεν

ἀκριβῶς ποίου εἶδους παγίδα ἔστησαν εἰς τὴν φίλην τῆς· συνήρπασε μόνον λέξεις τινὰς ἐκ τοῦ διαλόγου τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ Μαυρικίου καὶ ἀορίστως ἠνώνησεν ὅτι κίνδυνός τις ἠπέλπει τὴν Ἰταλίδα, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ὀρίσῃ τὴν φύσιν αὐτοῦ.

Κεκλιμένη ὄθεν ἐπὶ τῆς πρασίνης καὶ βελουδίνης χλόης, δὲν ἐπρόσεχεν οὔτε εἰς τὰς καταδιώξεις τοῦ ἀπεινοῦς καὶ ἀγροῦκου, Ὁρίονος, οὔτε εἰς τὰς διόπτρας, αἵτινες διασταυροῦτο ἐπ' αὐτῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας, ἀλλ' ἐσκέπτετο τί νὰ ἐσήμαινεν ἡ λέξις ἐκείνη, «πρόσεχε» καθὼς καὶ εἰς τὸν φίλιτον αὐτῆ Ἀνδρέαν ἢ Βιλλωδαὶ ὃν δὲν εἶδεν ἀπὸ τῆς προτεραιίας.

Καὶ ὁμοίως ἐδέησε ν' ἀποσπασθῇ τῶν σκέψεών της καὶ νὰ φύγῃ τὰς καταδιώξεις τοῦ ἀγροῦκου πολιορκητοῦ της.

Ἡ μουσικὴ καθίστατο ζωηροτέρα, τὸ ἐπιφορον ἤνωσε τοὺς ὑψηλοὺς τόνους τοῦ πρὸς τοὺς θρηνώδεις ἤχους τῶν βιολίων καὶ οἱ πλαγιάουλοι ἐμιμοῦντο τοὺς λαρυγγισμοὺς τῆς ἀηδόνης ἐν νυκτὶ τινὶ τῆς ἀνοιξέως, ἐνῶ τὰ ὑψίφωνα ἤρχίζον τονιζόμενα.

Ἡ Ροζίτα δεσμῶν τῶν φοβεροῦ διώκτου αὐτῆς, ὅστις τῆ ἔραττε τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, ἐνθα ἀπεκοιμήθη τόσῳ ἀφρόνως, κυλιόμενη ἐπὶ τῶν ὀγκωδῶν ἐκ γρανίτου λίθων τῶν κατασκευασθέντων ἐκ χαρτονίου, ἀφίνετο νὰ πῆσῃ μετ' ἀνωφελείας προσπαθείας, ἐπὶ σωρείας λόφων καὶ ἐκρυπτε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας ὅπως ἐκφράσῃ τὴν ἀπελπισίαν της, ὅτε ὁ Ροζενδάλ ἐβάνη εἰς τὸ θεωρεῖόν του καὶ ἐκάθησε πρὸ τοῦ κιγκλιδώματος, ἔχων εἰς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ κθειμένην νεάνιδα ἐξαισίας καλλονῆς ἣτο ἡ κρεολός.

Ἐπῆρξε στιγμὴ ἀντιδράσεως. Αἱ διόπτραι τῆς ὀρχήστρας ἐστράφησαν πᾶσαι πρὸς στιγμὴν πρὸς τὴν ὠραίαν μελανόφθαλμον, ἣτις ὑπέστη τὴν προσβολὴν χωρὶς νὰ ταραχθῇ.

Αἱ γυναῖκες τῶν πλησίον θεωρείων, ἡ δ' Ἀρτάν ἰδίως, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταστείλωσι ψιθυρισμὸν θαυμασμοῦ.

Ἡ Μαρία ἦτο ἄνευ ἀντιλογίας ἡ βασίλισσα τῆς αἰθούσης.

Ἡ κυρία δ' Ἀρτάν, συνοδευομένη πάντοτε ὑπὸ τῆς ὑποκομῆσσης δὲ Σερναί, τὴν κατέτρωγε διὰ τοῦ βλέμματός.

Ὅτ' αὐτὴν κατεξέσχιζε δὲ ἂν ἠδύνατο διὰ τῶν ὀνύχων της, διότι προσηθάνετο, μετ' ὄλην τὴν ἀποσιώπησιν τοῦ Ρολάνδου, ὅτι εἰς αὐτὴν ἀνήκε μέρος, ἂν ὄχι τὸ ὄλον, τῶν ἀποκαλύψεων, αἵτινες ἐτάραξαν διὰ πάντοδ τὴν ἡρεμίαν αὐτῆς.

Καὶ ἐμνηστικαίαι θανασίμως κατὰ τοῦ Μαρξίμου, διὰ τὴν τυφλότητα, ἣτις τὸν κατεῖχεν, ὡς πρὸς τὴν θαυμασίαν ταύτην κόρην, ἣτις ἐνδομύχως ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἦτο θανάσιμος ἐχθρὰ τῶν.

Μόνον ἔρωσ μέχρι τρέλλας ἐξικνούμενος ἠδύνατο νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὸ τοιοῦτον.

Μετὰ τὴν σκηνὴν δὲ ἣτις ἔλαβε χώραν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ υἱοῦ της, δὲν ἠπατάτο πλέον, ὅτι ἡ κρεολός ἠγνῶει τὰ κατὰ αὐτῆς διαπραχθέντα.

Ἐμάντευε, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὸ ἀπο-

δείξῃ, καταχθόνιον τινὰ σκευωρίαν ἐν τῇ αὐτῇ καὶ ὁ βαρόνος συνελήφθησαν, ὡς τὰ πτηνὰ ἐν τῷ δικτύῳ, ὑπὸ τῆς κόρης ταύτης μὲ τὴν ἀπαθῆ φυσιογνωμίαν, τὴν τόσῳ χρεῖσσαν, καὶ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ὁποίας, προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὰς ἐντυπώσεις της.

Ἡ μαρκησία ἐπεθύμει νὰ διαφωτίσῃ τὸν βαρόνον, ἀλλὰ παρὰ τὴν οἰκειότητα ἦν πρὸς αὐτὸν εἶχε, δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ πράξῃ· ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ὑποτεταγμένος εἰς τὸ γοητευτικὸν κάλλος τῆς ἐχθρᾶς αὐτῆς.

Δὲν ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ συνάψῃ τὴν πάλην, ἀλλ' ἡ μαρκησία εἶχεν ὑπομονήν.

Βραδύτερον ὅτε τὸ πάθος τοῦ Ροζενδάλ θὰ ἐμειοῦτο ἐκ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου θὰ ἐξεδικεῖτο.

Ἐν τούτοις ἐμείνετο ἐν σιωπῇ.

Ὁ Ροζενδάλ ἐν τούτοις οὐδόλως ἐπρόσεχεν, οὔτε εἰς τὸ σπήλαιον οὔτε εἰς τὰς νύμφας οὔτε εἰς τὸν χορὸν, οὔτε κἂν εἰς τὴν ἐρωμένην του. Οὗτος ἐσκέπτετο μόνον τὴν διαταγὴν ἣν εἶχε δώσει εἰς τὸν Σεραφεῖμ ἐν στιγμῇ ὀργῆς καὶ ἦν δὲν ἐφρόντισε νὰ ἀποσύρῃ.

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ἴσως μετενοεῖ διὰ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν.

Καὶ πρὸς παρηγορίαν του ἐσκέπτετο ὅτι διαταγαὶ τοιαῦται δὲν ἐκτελοῦνται εὐκόλως, ὅτι εἶχε καιρὸν νὰ τὴν ἀνακλέσῃ, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς πράξεως καθησυχάσας ὀλίγον ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης, περιέφερε τὸ βλέμμα εἰς τὰ θεωρεῖα πρῶτον καὶ ἔπειτα πρὸς τὴν σκηνήν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ σπήλαιον, ὁ Ὁρίων καὶ αἱ δούλαι, νεναρκωμένοι ὑπὸ τῆς μέθης ἐβυθίζοντο βραδέως εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ ἡ Σιλβία διέμεινε μόνη εἰς τὰ ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ λυτρωτοῦ αὐτῆς ἔρωτος, ἐν μέσῳ τοῦ ἠέως φωτός τοῦ δυόντος ἡλίου.

Αἴφνης ὁ ἔρωσ τὴν ἀνήγειρε μετ' ἀγαθότητος καὶ ὁ Ροζενδάλ παρετήρησε εἰς τὴν ἄκραν τῶν διόπτρων του, ἐν πλήρει φωτὶ, πρόσωπον ἀποσπᾶσαν αὐτῷ τὴν κεκρητημένην ταύτην κρυψήν.

— Ἡ Γερμανή!

Ἡ κρεολός ἤκουσε τὴν ἐπιφώνησιν ταύτην καὶ ἀνεσκίρτησε.

— Ὅ, τι ἐφοβεῖτο συνέθη.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἠσύχως.

— Τίποτε· ἐν ὄνειρον! διότι εἶναι ἀδύνατον.

— Ἀλλὰ τί λοιπόν;

— Ὁμοιότης τις καταπληκτικὴ! ἀπίστευτος!

Ἡ αὐλαία κατέπιπτεν ἠδῆ οἱ θεαταὶ διηθύνοντο πρὸς τὴν λαμπρὰν αἰθουσαν τοῦ ἀναπαυτηρίου, ἣτις ἐφάμιλλον δὲν ἔχει.

— Ἐπιθυμοῦμαι νὰ φύγῃς, καθὼς βλέπω, εἶπεν ἡ κρεολός παρατηρήσασα τὴν ταραχὴν τοῦ Ροζενδάλ.

— Ἀλλά...

— Ἀκούθησε, σὲ παρακαλῶ, τοὺς ἄλλους, ἐγὼ μὲν εὐχαρίστως ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς μόνη.

Διότι ἔλεγε καθ' ἑαυτήν:

— Ἄς μὴ συμβῇ τι σπουδαῖον ἀπόψε καὶ αὔριον δὲν τὴν εὐρίσκει πλέον.

Ὁ βαρόνος ἐδίσταζε μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ μὴ ἀφίσῃ μόνην τὴν ἐρωμένην του, καὶ τοῦ πόθου τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὴν γλυκεῖαν μορφήν, ἣτις τῷ εἶχε προξενήσει τὴν ἐντύπωσιν.

Ἐπὶ τέλους τὸ τελευταῖον τοῦτο αἶσθημα ὑπερίσχυεν.

Ἐξῆλθε ταχέως καὶ διελθὼν διὰ μέσου τῶν μηχανικῶν τῶν καταγινομένων νὰ μεταβάλλωσι τὰ τοπεῖα καὶ νὰ φέρωσι ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ περιστήλιον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τὸν κορμὸν τῆς γιγαντιαίας δρυὸς ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῆς ὁποίας θὰ ἐσκιάζετο ὀλόκληρος ἡ σκηνή.

Κατὰ τὴν διάβασιν του, ἀπεκαλύπτοντο πάντες καὶ προσέκλινον, ἀφίνοντες ἐλευθέρην τὴν διάβασιν εἰς τὸν βασιλεῖα τοῦτον τῶν ἑκατομμυρίων, ὡς παραμερίζουσι ἐν τοῖς βουλευθάρτοις αἱ κομψαὶ ἀμαξαὶ πρὸ τῶν βρέων φορητῶν, τῶν συρομένων ὑπὸ ἑξ ἑπών.

Τέλος πάντων, ἐπὶ τῆς εἰς τὸ βάθος αὐλαίας ἣτις ἦδη εἶχε τοποθετηθεῖ καὶ ἐν τῇ διέκρινε τις τὴν οὐρανόχρονον παράστασιν τοῦ στερεώματος καὶ τὴν πρασίην ἀπομίμησιν τῆς θαλάσσης, ἡ θύρα τοῦ ἀναπαυτηρίου ἠνεώγη καὶ ἐβάνη τοῦτο ἐν ὄλῃ τῇ πολυτελείᾳ του, μὲ τὰ μεγάλα κάτοπτρα καὶ τὰ βελουδίνα καταπετάσματα ἀπαστράπτον ἐκ τῶν φώτων καὶ τῶν ἐνδυμασιῶν τῶν διαφόρων ἐκεῖ κυριῶν, ἐν μέσῳ τῶν μελανῶν ἐνδυμάτων τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἀνοιχτῶν ἐσωκαρδίων.

Ὁ Ροζενδάλ δὲν ἀνεύρισκεν ἐκεῖ τὸ ζητούμενον πρόσωπον, ἀλλ' ἔσθη καὶ ἀνέμενε.

Ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἀστέρα ἐκεῖνον τοῦ χοροῦ καὶ νὰ τῷ ὀμιλήσῃ.

Ἄλλ' εὐρήθη περιεζωσμένος ὑπὸ διαφόρων γνωρίμων ἀμφοτέρων τῶν φύλων οἵτινες τῷ ἐξέφραζον τὰ παράπονά των.

— Ἄ πῶς δὲν φαίνεσθε! κύριε βαρόνε;

— Σὰς ἐχάσαμε!

— Καὶ ἂν ἀποχωρήσητε καὶ σεῖς τί θὰ ἀπογείνομεν!

Αἴφνης ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ αἱ γυναῖκες ἐπέταξαν ὡς διακόμενα πτηνὰ καὶ οἱ ἄνδρες ἔφρουγον κατὰ διαφόρους διευθύνσεις.

Ὁ Ροζενδάλ ἐκαρφώθη εἰς τὴν θέσιν του ὅτε εἶδεν αἴφνης τὴν μαθήτριαν τοῦ Ζαβζακοῦ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἀναπαυτηρίου, διευθυνομένην πρὸς αὐτὸν μὲ τὸ ρυθμικὸν βῆμα τῶν χορευτριῶν.

Ὁ Μαρξίμος ἐδοκίμασεν ἠδῆ συγκίνησιν μεγαλειτέραν τῆς πρώτης.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν Ροζίταν τὸν λόγον, ὁ Ροζενδάλ ἠρμήσεν ἐξάλλος, ἀθμαζίων καὶ εἶπε:

— Κύριε βαρόνε, μίαν λέξιν.

ΛΒ'

Ἀρσὺ ἐπεμψε τὸ ἐπισκεπτήριόν του τῇ κρεολῷ, ὁ Ρολάνδος ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἠσυχώτερον καὶ μάλιστα εὐτυχῆ.

Ὅπως τὸ ἔλεγεν εἰς τὴν Μαρίαν, δὲν ἐνεθυμῆτο ἐκ τῆς συνεντεύξεώς του, παρὰ τὰ τρυφερὰ βλέμματα, τὰ ὁποῖα τὰ ὁμοματὰ της τῷ ἀπηύθυνον καὶ τὴν ἐλπίδα,

ἦν τῷ ἔδιδε διὰ τῆς τελευταίας φράσεώς της : «Θὰ ἴδωμεν».

Μετὰ τὴν δολίαν ἐξομολόγησιν τῆς νέας γυναικῆς, τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐν Παρισίοις βαδίζων, διήρχετο δι' αἱμάτων καὶ διαφθορᾶς καὶ ὅτι ὑπὸ τὸ εὐγενὲς προσωπεῖον τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ἐκρύπτοντο τέρατα, μελετώντα ἀποτροπαίους πράξεις, ὅτι δὲ περὶ αὐτόν, ἐν τῇ σκιά, ἐκρύπτοντο φοβερὰ μυστήρια.

Πᾶν ὅ,τι μέχρις ἐκείνου ἐλάτρευε, τῷ ἐφαίνετο μισητόν, πᾶν ὅ,τι μέχρις ἐκείνου ἐσέβετο τῷ ἐφαίνετο ἄξιον πάσης περιφρονήσεως.

Ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ, μόνος ὁ θάνατος παρουσιάσθη εἰς τὸ πνεῦμά του ὡς θεραπεία καὶ λήθη τῶν ἀτιμιῶν, ἃς μέχρις ἐκείνου ἠγόει.

Ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι θὰ τοῦ ἦτο τοῦ λοιποῦ ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ἐν τῇ περιφρονήσει ἐκείνη παντὸς αἰσθήματος, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ χάους εἰς ὃ αἰφνιδίως ἐρίφθη ἐκ τοῦ ὕψους ὅπερ ὠνειροπόλοι ἐπιεὶ εὐρίσκουτο.

Καὶ αὐτὴ ἡ μαρκησία ἀπώλεσεν ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ, τὸ ἄπειρον σέβας δι' οὗ τὴν περιέβαλλε.

Μέχρις ἐκείνου, αὐτὴ ἦτο ἡ μήτηρ του, ἡ γυνὴ δηλ. ἦν ἡγάπα, ἦν ἐσέβετο πλειότερον παντὸς ἄλλου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἦδη δὲν ἐβλεπεν ἐν αὐτῇ, παντοῦ ὅπου ἂν ἐστρέφετο καὶ ὅταν ἀκόμη ἐκλείε τους ὀφθαλμούς, ὅπως μὴ διακρίνῃ, τὰς ἀτιμίας ἐκείνας, εἰμὴ τὴν παλλακίδα τοῦ γέροντος βαρῶν Ζάμ, περὶ τοῦ ὁποίου διηγούντο ἐν ταῖς αἰθούσαις ἔνθα ἐσύχναζε, τὰ παροιμιώδη ἐλαττώματά του καὶ τὰς μεγάλας καταχρήσεις του.

Στενοχωρεῖται τις ἐξ αἰδοῦς ἐνώπιον τῆς ιδέας τοῦ νοθοῦ υἱοῦ».

Διὰ τὸ πλῆθος ὁ Ρολάνδος ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, οὕτως ἔφερε τὸ ὄνομα καὶ ἦδη δὲν ἠδύνατο νὰ συνείδησιν εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι ὁ Ροζενδάλ ἦτο ἀδελφός του, ὅστις μάλιστα ἠθεωρεῖτο παρ' αὐτοῦ ὡς ἐχθρός, διότι ἐφόνευσε τὸν μαρκησίον δ' Ἀρτάν χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν βρασμὸν τῆς αἰφνιδίας ὀργῆς, καὶ πρὸ πάντων, διότι ἦτο ἐραστὴς τῆς γυναικῆς, ἦν παρὰ τὰς παρεναίσεις τῆς φρονήσεως, δὲν ἔπαυε ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ποθῇ ἐμμανῶς.

Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐντυπώσεως ἐσχημάτισε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ μετ' αὐτῆς μακρὰν, εἰς Καρδένας ἐπὶ παραδείγματι καὶ ἐκεῖ λησμονοῦντες τὸν κόσμον νὰ προσπαθήσωσι ὁμοῦ νὰ λησμονήσωσι τὸ παρελθὸν μὲ τὰ αἰσχρὰ καὶ τὰ ἐγκλήματά του.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν Παρισίων· ἡ θέα τοῦ μεγάρου δ' Ἀρτάν τὸν ἐστενοχώρει, νὰ φύγῃ ἦτο μόνῃ ἡ ὑπερτάτη ἐπιθυμία του.

Ἄλλ' ἔπρεπεν ἡ κρεολός, ἡ θαυμασία αὕτη γυνή, εἰς τὴν ἠθέλε νὰ προσφέρῃ βίον ὄλον ἀφωσίσεως καὶ θυσῶν πλήρη, ὅπως τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ ὅσας δυστυχίας ἡ μήτηρ του τῇ ἐπροξένησε, νὰ συγκατατεθῇ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Καὶ διατὶ ὄχι; μήπως δὲν ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ὅτε γονυπετὴς ἐξελιπάρεται ταύτην νὰ συγκατατεθῇ τὸν συμπαθῆ

ἐκείνον οἶκτον, ὅστις εἶναι τοῦ ἔρωτος ὁ πρόδρομος; Καὶ πρὶν τὴν ἀφίση δὲν τῷ ἤνοιξε διὰ μιᾶς λέξεώς της τὸν ὀρίζοντα τῆς ἐλπίδος;

Πῶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἐκείνη τὸν ἠπάτα, καὶ ὅτι τὰς θωπείας ἐκείνας τῷ ἀπηύθυνε, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προκαλῆ ἐνώπιον τοῦ κεκρυμμένου ἀντιζήλου του, τὴν ὁμολογίαν τοῦ μεγάλου τοῦ ἔρωτος, ὥστε νὰ ἐξάπτῃ τὴν ζηλοτυπίαν ἐκείνου;

Πῶς ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ παιζομένη εἰς βάρος του κωμῳδία ἓνα μόνον εἶχε σκοπὸν. Τοῦ νὰ τὸν ἐμπλέξῃ εἰς τὰ δυκτιὰ της καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ δοῦλόν της; Ἐὰν δὲ ὑπεχώρησε εἰς αἰσθημα προσωρινῷ οἴκτου, τοῦτο συνέβη διότι εὐλόγως ἐσκέφθη ὅτι ἄλλος θὰ ἐπεφορτίζετο νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκδίκησίν της, ἄλλως δὲ εἶχεν ὀπισθοδρομήσει περίτρομος εἰς τὴν ιδέαν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἄλλ' ὁ Ρολάνδος ἠγόει τὰς μυστικὰς σκέψεις τῆς κρεολοῦ· ὅταν ἀνὴρ τυφλωθῇ ὑπὸ τοῦ πάθους εὐκόλως ἀπατάται.

Ἐἶχεν ὅθεν μακρυνθῇ τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Μονσώ, ἀπηλαγμένος μεγίστου βάρους.

Εἰσῆλθε παρὰ τῷ Ρώσσῳ φίλῳ του καὶ ἔγραψε τὰς γραμμὰς ἐκείνας ἐν τῷ ἐπισκεπτηρίῳ, ἃς δυστυχῶς δ' αὐτόν ὁ Ροζενδάλ ἀνέγνωσε.

Ὁ δυστυχὴς ἐμήνυσεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι δὲν θὰ ὑπήγαγε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸν οἶκόν του καὶ ἔδειπνησε μετὰ τοῦ Ρώσσου εἰς τὸ Ἀγγλικὸν καφενεῖον.

Κατόπιν εἰσῆλθον εἰς ἓν τῶν θεάτρων τοῦ βουλεβάρτου, ἀφ' ὅπου ταχέως ἀπῆλθον, στενοχωρηθέντες ἐκ τῆς ἀηδοῦς παραστάσεως τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Ἐκεῖθεν διητυνῆθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ζιφασκίας τῆς βασιλικῆς ὁδοῦ.

Ἡ αἴθουσα αὕτη εἶναι μία τῶν ἀριστοκρατικωτέρων τῶν Παρισίων καὶ ἀληθῆς ἀκαδημία τῆς ζιφομαχίας.

Τὰ πάντα ἐκεῖ εἶναι σοβαρὰ τὴν ὕψιν.

Οἱ τοῖχοι τοῦ μεγάλου προδρόμου, τοῦ φέροντος πρὸς τὰς αἰθούσας, εἶναι κεκαλυμμένοι εἰς ὕψος ἀναστήματος ἀνδρὸς διὰ ξύλου ὀρυοῦ κατειργασμένου, ἄνωθεν δὲ ἐμπετασμένοι διὰ βελούδου διαποικίλτου, ὡχροῦ πρασίνου χρώματος, ἀρμόζοντος εἰς ἄκρον πρὸς τὰ ἐκ ὀρυοξύλου τεχνουργήματα τοῦ κάτω αὐτῶν μέρους.

Εἰς τὸ βάθος ἀνοίγεται τὸ πλυντήριον μὲ τὰς εὐρυχώρους μαρμαρίνους λεκάνας του καὶ τὰς κρίνας, τὰς κατασκευασθεῖσας κατ' ἀπομίμησιν τοῦ παλατιοῦ Πίττου.

Εἰς τὸ πλάγιον τούτου εἶναι ἡ βιβλιοθήκη ἔνθα εὐρίσκει τις πᾶν σύγγραμμα πραγματευόμενον περὶ τῆς εὐγενοῦς τέχνης τῶν ὀπλων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀρχαίας Ρώμης μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Καὶ ἐπὶ τέλους αἱ δύο ἀπέραντοι αἰθούσαι, ἔνθα παραδίδονται εἰς ἐντελεῖς προσβολὰς διὰ τοῦ ξίφους οἱ ἐξέχοντες τῇ ζιφασκίᾳ μετὰ τινῶν ἀληθῶν ζιφομάχων κλασσικῶν εἰς τὸ ἔργον καὶ ἐρασιτεχνῶν, οἵτινες καθίσταντο διαβόητοι ἐν τῇ ὑψηλῇ κοινωνίᾳ, ἀγαπώσης πάντοτε τὴν εὐγενῆ ταύτην τέχνην τῆς ζιφομαχίας.

Ἐκεῖ εὖρον πολὺν κόσμον.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν μεγάλη ζωηρότης ἐπεκράτει ἐν ταῖς αἰθούσαις. Ἐπὶ τῶν τοίχων τὰ ξίφη παντὸς εἴδους καὶ αἱ προσωπίδες, τεταγμένα κατὰ σειρὰν ἢ ἐν σχήματι πανοπλίας, ἤστραπτον ἐπὶ τῶν ἀνοιχτοχρόων τοίχων, τῶν ὑπερπισμένων δι' ὑφάσματος τεφροχρόου, περιβαλλομένου ὑπὸ κεντημάτων.

Καζήμενοι ἢ ἡμιεκκλιμένοι ἐπὶ τῶν οὐβανίων, ἐφ' ὧν αἱ αἰθούσαι περιεβάλλοντο, οἱ θεαταί, ἐφημεριδογράφοι, ἀναζητοῦντες νέα, χρηματισταί, ζητοῦντες ἀναψυχὴν ἐκ τῆς ἀνίας καὶ τοῦ θερύου τῶν ἀριθμῶν, ἀξιωματικοὶ τῆς ἐν Παρισίοις φρουρᾶς, καλλιτέχναι διάσχημοι ἢ ἄεργοι ἑκατομμυριοῦχοι, ἐξήταζον προσεκτικῶς τοὺς ἀσκουμένους καὶ ἐλάμβανον σημειῶσιν τῶν ἀμυχῶν, διδομένων μετ' ἄκρας εὐγενείας ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων, οἵτινες τὰς ἐδέχοντο.

Ὁ δὲ Γκαρέν, φέρων τὴν βλοῦζάν του καὶ προσωπίδα ἐπὶ τοῦ προσώπου παρῆχε τῇ αἰθούσῃ τὸ θέαμα προσβολῆς διὰ τοῦ ξίφους, μετὰ τινος τῶν πρωτεύοντων τῆς αἰθούσης, ὠραῖον νέον τριακονταετῆ νευρικόν, ἀλλὰ ἰστάμενον στερεόν εἰς τὴν θέσιν του, ἔχοντα δὲ τὸ ἀνάστημα τοῦ Ἀντινόου.

Ὁ ὑποκόμης προφανῶς ἐφαίνετο κατώτερος τοῦ ἄλλου.

— Τί ἔχεις λοιπὸν ἀπόψε; τῷ εἶπεν ὁ ἀντίπαλός του ἀνακόπτων τὴν ζιφασκίαν. Ἐνῷ εἶσαι καλλίτερός μου, ὑπερασπιζέσαι ἀδειξίως, ἀντικρούεις ἀργὰ τὴν προσβολὴν καὶ ἂν δὲν ἐπρόσεχα θὰ σὲ ἐσοῦβλιζα ὡς πτηνόν.

— Δὲν ἔχω ὄρεξιν ἐξασχίσεως ἀπόψε· ἔχω τὰ νεῦρά μου, εἶμαι ἀπνηυδῶς;

Καὶ ἀπλωθεὶς ἐπὶ τινος οὐβανίου προσεποιήθη ὅτι κοιμάται.

Ὁ δ' Ἀρτάν καὶ ὁ κόμης Σουβίσκη εἰσῆλθον.

Ὁ Ρολάνδος περιερχόμενος τὴν αἴθουσαν ἐχαίρετα φιλικῶς τοὺς γνωρίμους του.

Τὸν ἡγάπων πάντες διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτήρος του καὶ τὴν εὐπροσηγορίαν του.

Ὁ στρατηγὸς δὲ Ρουβίλλ, ὁ πρόεδρος τοῦ μεγάλου ἵπποδρομίου εἶχεν εἰσέλθει συγχρόνως μὲ αὐτόν.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ μελόδραμα, εἶπε τῷ Ρολάνδῳ, ἀλλ' εἰπέ μου λοιπὸν σὺ, τίς εἶναι ἡ ἐξαισία γυνὴ ἦν εἶδον ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου;

[Ἔπεται συνέχεια]

TONY

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Περιοδικὸν μηνιαῖον δι' οἰκοδεσποίνας καὶ μητέρας καὶ νεάνιδας, ἐκδιδόμενον εἰς αὐτοελεῖν κομψότατα τομῆδια ἐξ 68 σελίδων ἕκαστον κατὰ μῆνα. Τὰ 12 τομῆδια τοῦ Ἀ' ἔτους: Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς, Οἰκιακὴ Μαγειρικὴ, (ἐξεδόθησαν ἤδη), Οἰκιακὴ Ζαχαροπλαστικὴ, Ὀδηγὸς Συμπεριφορᾶς, Ἡ Οἰκοδεσποῖνα ὡς Νοσοκόμος καὶ Φαρμακοποιός, Πῶς διατηροῦνται καὶ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα, Οἰκιακὴ Γαλακτοκομία, Πῶς διατηροῦνται τὰ τροφίμα, Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας, Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρὸς, Οἰκιακὴ ἀνοσοκομία καὶ Ἡθικὴ ἀνατροφή τῶν τέκνων.—Πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι δημοσίευμα, χρησιμώτατον, πρακτικώτατον, εὐθυνώτατον.— Συνδρομὴ ἑτησίᾳ Ἑλλάδος δρ. 4, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 5.— Γραφεῖον, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 60, ἐν Ἀθήναις.

Οί ανανεούντες την συνδρομήν των και οί νεωστί έγγραφόμενοι συνδρομηταί από 1^{ης} πρ. Νοεμβρίου εις τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν
τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ
εἰκόνων) τόμου 12.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν
τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εις βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

		Πειραιεύς		Ἀθήναι		Πάτραι		Πύργος		Ὀλύμπια.	
Πειραιεύς	ἀν.	6.20π	11.25π	1.45μ	Ὀλύμπια	ἀν.	8.10π				2.30μ
Ἀθήναι	»	7.00	12.05	2.25	»	ἄφ.	9.05				3.25
Κόρινθος	ἄφ.	10.04	3.00	5.50	Πύργος	ἀν.		7.00π	2.30μ		3.40
	ἀν.	10.24	3.15	4.20μ		ἄφ.		8.50	4.40		5.18
Ἀκράτα	ἄφ.	12.56	5.08	7.15	Λεχαινὰ	ἀν.	6.40π	8.55			5.24
Ἀγίου	ἄφ.	7.10	2.02	6.00		ἄφ.	9.15	11.05			7.50
Πάτραι	ἀν.	7.15π	2.00μ	4.10μ	Πάτραι	ἀν.		7.45π	11.50π		3.05μ
Λεχαινὰ	ἄφ.	9.45	4.55	6.18	Ἀγίου	ἀν.		9.29	1.80		5.00
	ἀν.	6.50π	9.50	6.23	ἄφ.		10.34	1.58			6.05
Πύργος	ἄφ.	8.55	11.40	8.10	Ἀκράτα	ἀν.	6.20π	10.39	2.02		
Ὀλύμπια	ἄφ.	8.00	1.55		Κόρινθος	ἄφ.	9.00	1.05	3.55		
					Ἀθήναι	ἄφ.	10.25	4.30	7.10		
					Πειραιεύς	ἄφ.	11.00	5.00	7.40		

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	10.15π	—	6.42π	Λουτρά	—	—	2.10μ
Βαρθολομῶ	10.35	3.10μ	7.05	Κυλλήνη	6.20π	11.25	4.00
Κυλλήνη	11.05	3.40	7.35	Βαρθολομῶ	6.50	11.51	4.33
Λουτρά	12.30	—	—	Καβάσιλα	7.05	—	4.50

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν.	10.28π	1.30μ (1)	Τρίπολις	ἀν.	7.35π	9.25π (2)
Ἄργος	ἄφ.	12.55	4.10	Ναύπλιον	»	9.50	12.20
Ναύπλιον	»	1.40	4.45	Ἄργος	»	10.35	12.56
Τρίπολις	»	4.25	7.45	Κόρινθος	ἄφ.	12.50	3.25

(1) Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευήν. (2) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον — Μεταξὺ Μύλλω, Ἄργου Ναυπλίου ἐξ ἀμφοτεροῦ καθ' ἑκάστην. 2

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, παρὰ τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων.

Ἰάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, σημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μί. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΡΔΙΑΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

Ὀδὸς Προαστείου, ἀριθ. 28, ἐναντι οἰκίας ὑποστρατ. Ράλη.

Ἔργασια εὐρωπαϊκῆ ἐπὶ διαφόρων τιμαλφῶν ἀντικειμένων. Ἐπισκευὴ καὶ κατασκευὴ παντός εἶδους κοσμημάτων ἐπὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Τιμαὶ συμφέρουσαι.

Ἐξεδόθη! ἐξεδόθη! ἐξεδόθη!

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

1894

Χρονογραφικόν, φιλολογικόν καὶ γεωλογικόν.

Ἔτος ἔννατον — Τόμος ἔννατος.

Κομψόν, ὡς πάντοτε, καλλιτεχνικώτατον, πλούσιον εἰς εἰκόνας καὶ ὕλην, ἐξαιρετικόν, χαριτωμένον, μὲ εὐφυῖαν σπινθηρίζουσαν εἰς πᾶσαν σελίδα, μὲ γούστον ἀπαράμιλλον, μὲ ποικιλίαν θελκτικῆν τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ τελειότερον εἰς τὸ εἶδος του.

Σύγκειται ἐκ 250 σελίδων. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 80 θέματα καὶ διατριβὰς ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς συγχρόνου λογοτεχνίας, διηγήματα, ποιήσεις, καλλιτεχνικὰς μελέτας, ἱστορικὰς μονογραφίας, ἠθογραφίας, κωμωδίας, δράματα, ἄρθρα ἐπιστημονικά, σκαλαθύρματα, ἐπιγράμματα, γεωλογικὰς σκηνας, κλπ. κλπ. — Συνεργᾶται καὶ πάλιν οἱ γνωστότεροι τῶν συγχρόνων λογογράφων. — Κοσμεῖται ὑπὸ 30 εἰκόνων ἀρίστης τέχνης, ἐν Εὐρώπῃ ἐξεργασμένων.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τὴν Ἑλλάδα, χρυσοῦδοτον..... φρ. 4.50

Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν ..... φρ. 5. —

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» χάριν τῶν πολλαχῶ συνδρομητῶν καὶ φίλων αὐτῆς, ἀναλαμβάνει τὴν ἀποστολὴν εἰς πάντα ἐμβάζοντα αὐτῇ τὸ ἀντίτιμον.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Λόγῳ Ἕλληνας θὰ συναντήσωσι καὶ πάλιν ἔφετος εἰς τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου τὴν σύγχρονον ἐν Ἑλλάδι φιλολογικὴν κίνησιν καὶ ζωὴν.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ ΑΛΑΝΤΟΠΟΕΙΟΝ

Ζακυνθίου

Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 29. — (Ἀνατολικὴ πλευρὰ).

Ἀπέναντι Κρῆσπολείου Παπαδοπούλου.

Τὸ ὀραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε. — Σαλάμια, χοιρομήρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅτι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποίαν. — Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. Ὅλα εἶναι ἐκλεκτὰ καὶ

συγκρατατατικά.